

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jana Ryby v právní věci žalobce: **Bc. P. M.**, bytem O. 15, J., zastoupen Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem, se sídlem Přátelství 1960, Písek, proti žalovanému: **1. náměstek policejního prezidenta**, se sídlem náměstí Strojnická 27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2014, č. j. PPR-14556-8/ČJ-2014-990131,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí 1. náměstka policejního prezidenta ze dne 6. 10. 2014, č. j. PPR-14556-8/ČJ-2014-990131, a rozhodnutí ředitele pyrotechnické služby ze dne 24. 3. 2014, č. 4/2014, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradu řízení 15 213 Kč, a to do rukou zástupce žalobce Mgr. Václava Strouhala, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

**I.
Předmět sporu**

Žalobou napadeným rozhodnutím 1. náměstek policejního prezidenta k odvolání žalobce změnil rozhodnutí ředitele pyrotechnické služby ve věcech kázeňských ze dne 24. 3. 2014, č. 4/2014, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku a byl mu uložen kázeňský trest snížení základního tarifu o 10% na dobu 2 měsíců. Změna tohoto rozhodnutí se týkala vymezení skutků, z nichž byl žalobce uznán vinným. Podle

výsledného znění výroku byl žalobce uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 zákona o služebním poměru, kterého se dopustil

- a) „porušením základních povinností příslušníka stanovených § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru ve spojitosti s § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru, protože v rozporu s čl. 4 a čl. 5 závazného pokynu policejního prezidenta č. 229/2011, o služebních dopravních prostředcích, bodu I. písm. a) a písm. b) rozkazu ředitele Pyrotechnické služby č. 40/2013, kterým se stanoví některé zásady schvalování jízd a používání služebních dopravních prostředků pro služební a pracovní účely u Pyrotechnické služby a čl. 1 odst. 1 a odst. 7 přílohy č. 1 rozkazu ředitele Pyrotechnické služby č. 40/2013 použil dne 6. února 2014 služební dopravní prostředek mimo plnění služebních úkolů,
- b) porušením základních povinností příslušníka stanovených § 45 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru, neboť dne 6. února 2014 neohlásil závadu, která ohrožovala výkon služby, spočívající v indispozici kpt. Ing. B. M., se kterým odjel do místa mimo určený výkon služby (místní část Hvězdov obce Plouznice pod Ralskem, okr. Česká Lípa), aby se mohl převléknout a očistit.
- c) porušením základních povinností příslušníka stanovených § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru ve spojitosti s § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru, neboť v rámci výkonu služby dne 6. února 2014 porušil služební povinnosti týkající se dodržování doby služby a délky stanovených přestávek na jídlo a odpočinek, které pro něj vyplývají z bodu I. písm. f) rozkazu ředitele Pyrotechnické služby č. 1 ze dne 2. ledna 2014, kterým se stanoví rozvržení doby služby a pracovní doby u Pyrotechnické služby.“

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

V prvním žalobním bodu žalobce namítá neurčitost popisu jednání žalobce; z výroku není patrné, jakého nezákonného jednání se měl žalobce dopustit, zejména není patrné, jaká indispozice měla postihnout žalobcova kolegu, jak tato indispozice měla bránit v plnění úkolu a dále v jaký čas a jakým způsobem žalobce porušil povinnosti týkající se dodržování doby služby a délky přestávek na jídlo a odpočinek.

Ve druhém žalobním bodu žalobce poukazuje na skutečnost, že napadené rozhodnutí mohlo být vydáno nepříslušnou osobou – do spisu nebyl doložen žádný doklad či předpis upravující pravomoci prvního náměstka rozhodnout místo policejního prezidenta.

Ve třetím žalobním bodu žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný se nevypořádal se všemi důkazními návrhy žalobce ani s doporučením poradní komise. Obdobně je nepřezkoumatelné vypořádání žalované s námitkami žalobce a z celého žalobou napadeného rozhodnutí nelze vůbec dovodit, jaké argumenty odvolací orgán našel a jaké je jeho hodnocení.

Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce namítá, že nebyl seznámen se všemi podklady pro rozhodnutí, konkrétně nebyl seznámen s doporučením poradní komise.

V pátém žalobním bodu žalobce namítá nesprávně a nedostatečně zjištěný skutkový stav. Konkrétně:

- Ani jeden ze správních orgánů nemá potřebné lékařské znalosti k učinění závěru, že u žalobcova kolegy se jednalo o zdravotní indispozici a nikoli běžnou častější základní potřebu, ani jak takováto situace bránila ve splnění úkolu a jakého úkolu. Nadto uložený úkol žalobce se svým kolegou splnil.
- Žalovaný nedoložil do spisu hodnocení žalobce, nebyly tak zjišťovány osobní poměry žalobce.
- Správní orgán při posouzení trasy vychází z internetové mapy a nezohledňuje cestovní komplikace související s dopravou.
- Nebyla vyslechnuta osoba, která dala podnět k zahájení kázeňského řízení.
- Správní orgány se nevypořádaly s jednotlivými znaky skutkové podstaty kázeňského přestupku, přičemž žalobce nemohl naplnit přinejmenším subjektivní stránku ani znak protiprávnosti, a to z důvodu existence okolností vylučujících protiprávnost.

V šestém žalobním bodu žalobce namítá, že rozhodnutí prvního stupně nebylo vydáno při ústním jednání; pokud bylo vydáno při ústním jednání, žalobce nebyl předvolán a bylo mu znemožněno se jednání účastnit.

V sedmém žalobním bodu žalobce namítá, že nebyl seznámen se všemi podklady pro rozhodnutí, protože spis neměl náležitosti spisu tak, jak stanoví § 17 správního řádu, konkrétně ve spisu nebyl žádný spisový přehled a nebylo možno posoudit, jaké dokumenty či přílohy jsou součástí spisu, a seznat, kdy byly jednotlivé dokumenty do spisu dokládány.

V osmém žalobním bodu žalobce namítá, že nebyli vyslechnuti příslušníci odboru vnitřní kontroly, z jejichž písemných poznatků napadené rozhodnutí vychází. Žalobci tak bylo znemožněno být přítomen výslechu osob, které podávaly před zahájením řízení vysvětlení.

V devátém žalobním bodu žalobce uvádí, že ve správním řízení podal námitku podjatosti, a namítá, že o ní nebylo rozhodnuto v souladu s procesními předpisy.

V desátém žalobním bodu žalobce poukazuje na nepřezkoumatelnost výroku o trestu: nebyla zohledněna situace žalobce, jeho pohnutky apod.; nebyla hodnocena závažnost kázeňských přestupků, především nebyl specifikován nejzávažnější kázeňský přestupek; v napadeném rozhodnutí byl oproti rozhodnutí prvního stupně vypuštěn jeden přestupek, přesto nedošlo ke zmírnění sankce; je-li horní hranice trestu snížení tarifu o 25 % na 3 měsíce, je nesrozumitelné konstatování, že trest 10 % na 2 měsíce je při dolní hranici sazby.

Žalobce navrhuje zrušení rozhodnutí obou stupňů.

Žalovaný ve vyjádření k obsahu žaloby nejprve konstatuje, že žalobce nesprávně označuje žalovaného. Ve věcech služebního poměru je žalovaným služební funkcionář, který rozhodl v posledním stupni, nikoliv organizační jednotka policie, jejíž je tento funkcionář součástí (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 16/2007).

K žalobním námitkám žalovaný uvádí:

- Vymezení jednání, pro které bylo vedeno kázeňské řízení, vyplývá ze sdělení o zahájení řízení ve věcech služebního poměru. Žalobce věděl, z jakého důvodu je s ním vedeno řízení. Rovněž z výroku prvostupňového a napadeného rozhodnutí je zřejmé, pro jaké jednání byl žalobce postižen. Vymezení skutku je tudíž v této věci dostatečné.
- Skutkový stav věci byl zjištěn v souladu se zákonem. Služební funkcionáři vycházeli zejména z vyjádření žalobce učiněného dne 13. 3. 2014 při ústním projednání kázeňského přestupku, z výpovědi kpt. Ing. M., z dokumentu odboru vnitřní kontroly Policejního prezidia ČR č. j. PPR-4554-2/ČJ-2014-990230-Z. Napadené i prvostupňové rozhodnutí se vypořádávají s požadavkem na naplnění všech znaků skutkové podstaty kázeňského přestupku. Objektem kázeňského přestupku je řádný výkon služby bezpečnostního sboru. Znaky skutkové podstaty charakterizující objektivní stránku jsou jednání a následek, které spojuje příčinná souvislost, jsou řešeny odůvodněním napadeného rozhodnutí. Pachatel kázeňského přestupku je jednoznačně určen. Zavinění, jakožto obligatorní znak charakterizující subjektivní stránku přestupku, je spatřováno v úmyslném neohlášení indispozice příslušníka Policie ČR a v porušení služební povinnosti týkající se dodržování doby služby a délky stanovených přestávek na jídlo a odpočinek.
- Vnitřní předpisy se nezakládají v konkrétní věci do spisu ani nepodléhají dokazování. Navíc má žalobce jakožto policista přístup do informačního systému, který je určen k publikaci interních aktů řízení a oznámení. Příslušným služebním funkcionářem k vydání prvostupňového rozhodnutí byl podle čl. 12 odst. 4 závazného pokynu policejního prezidenta č. 75/2013, kterým se stanoví rozsah pravomoci služebních funkcionářů jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru příslušníků Policie České republiky, ředitel Pyrotechnické služby. O odvolání rozhodoval v souladu s § 190 odst. 6 zákona služební funkcionář nadřízený služebnímu funkcionáři, který prvostupňové rozhodnutí vydal, v tomto případě tedy první náměstek policejního prezidenta. Podle rozkazu policejního prezidenta č. 206/2011, kterým se zřizuje poradní komise policejního prezidenta, ve znění pozdějších předpisů, poradní komise projednává odvolání proti rozhodnutím ve věcech služebního poměru příslušníků Policie České republiky, bývalých příslušníků policie, pozůstalých po nich a navrhovatelů v řízení o jednání, které má znaky přestupku, v případech, kdy o odvolání rozhoduje policejní prezident, náměstek policejního prezidenta, ředitel kanceláře policejního prezidenta nebo ředitel pro podporu výkonu služby. Ze služebních předpisů tedy vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno příslušným služebním funkcionářem a předcházelo mu řádné projednání v poradní komisi.

- Z úředního záznamu č. j. PPR-14556-5/ČJ-2014-990131 ze dne 11. 7. 2014 vyplývá, že tento den proběhlo jednání senátu poradní komise, jednání byl přítomen žalobcův zmocněnec, přičemž mu byly poskytnuty k nahlédnutí materiály shromážděné v rámci spisu. Jedná se o spisový materiál získaný v řízení před prvostupňovým služebním funkcionářem. Žalobce tak byl seznámen s úplným spisovým materiálem.
- Výsledkem činnosti senátu poradní komise je pouze doporučení rozhodnutí, jediným orgánem s rozhodovací pravomocí je v daném případě první náměstek policejního prezidenta, který nese svou vlastní procesní odpovědnost za rozhodnutí. Doporučení senátu poradní komise je součástí spisového materiálu. Navíc návrh poradní komise nelze chápat ani jako podklad rozhodnutí, s nímž by měl mít odvolatel právo seznámit se. K povaze doporučení senátu poradní komise se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 3 Ads 51/2012.
- Jestliže žalobce v podané žalobě uvádí, že žalobcův zmocněnec navrhoval doplnit dokazování mimo jiné o lékařský posudek k posouzení zdravotního stavu a jeho vlivu na výkon služby, není zřejmé, čeho tím chce v daném řízení dosáhnout. Nadto s tímto požadavkem se napadené rozhodnutí vypořádává: Hodnocena nebyla indispozice kpt. Ing. M., ale skutečnost, že žalobcova služba nemohla z důvodů popsaných v napadeném rozhodnutí proběhnout tak, jak byla naplánována.
- Žalobce nesprávně interpretuje § 186 odst. 2 zákona, když dovozuje, že řízení bylo zatíženo vadou, že nedošlo k výsledku prvostupňového služebního funkcionáře. Služebnímu funkcionáři je uložena povinnost vyslechnout osobu, která podala podnět k zahájení řízení; takovou osobou je myšlen ovšem navrhovatel definovaný v § 68 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, nikoliv služební funkcionář.
- Odůvodnění rozhodnutí obou stupňů se vypořádává s žalobcovou námitkou podjatosti. Námitka nebyla uplatněna bez zbytečného odkladu. Navíc se služební funkcionáři námitkou podjatosti zabývali i věcně, přičemž nebyly shledány důvody pro pochybnosti o nepodjatosti prvostupňového služebního funkcionáře. Ze spisového materiálu ani z uplatněné námítky podjatosti nevyplývají prokazatelné takové skutečnosti, které by zakládaly negativní poměr služebních funkcionářů k žalobci popř. k věci.
- Dovozuje-li žalobce vadu řízení z toho, že prvostupňové rozhodnutí nebylo vyhlášeno ústně při ústním jednání, pak v projednávané věci probíhalo dne 13. 3. 2014 v budově Pyrotechnické služby ústní projednání kázeňského přestupku, kterého se účastnil žalobcův zmocněnec; tímto byl splněn zákonný požadavek na ústní projednání kázeňského přestupku. Ze zákona nevyplývá, že by samotné rozhodnutí mělo být vyhlášeno na ústním jednání.
- K žalobní námitce, že měli být v řízení vyslechnuti příslušníci odboru vnitřní kontroly Policejního prezidia ČR, žalovaný uvádí, že zpráva odboru vnitřní kontroly není jediným podkladem rozhodnutí. Za situace, kdy je skutkový stav prokázán i jinými důkazy, nebylo nezbytné navrhované výsledky provádět.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

Žalobce využil svého práva a podal k vyjádření žalovaného repliku, v níž setrval na plném znění svých žalobních námitek.

III. Posouzení žaloby

Dne 23. 11. 2016 se u zdejšího soudu konalo jednání. Obě strany setrvaly na svých návrzích i argumentech. K dotazu předsedkyně senátu obě strany výslovně uvedly, že neuplatňují žádné důkazní návrhy.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

S ohledem na to, že žalovaný zpochybnil správnost označení žalované strany učiněného v podané žalobě, je třeba, aby se soud nejprve vyjádřil k této otázce. Zdejší soud v této souvislosti odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS, dle kterého v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. není osoba žalovaného určena tvrzením žalobce, ale kogentně ji určuje zákon (§ 69 s. ř. s.). Je tedy věcí soudu, aby v řízení jako s žalovaným jednal s tím, kdo skutečně žalovaným má být, a ne s tím, koho chybně označil v žalobě žalobce; zvláštní usnesení o tom soud nevydává (§ 53 odst. 2 s. ř. s. a contrario).

Následně zdejší soud přistoupil k přezkoumání napadeného rozhodnutí a shledal, že žaloba je důvodná.

Zdejší soud shledal důvodný žalobní bod, že o námitce podjatosti, kterou žalobce uplatnil ve správním řízení, nebylo rozhodnuto v souladu s procesními předpisy.

Zákon o služebním poměru výslovně neupravuje institut námítky podjatosti. V takovém případě se projeví univerzálnost správního řádu (srov. jeho § 1 odst. 1), který se použije subsidiárně (§ 1 odst. 2). S ohledem na § 14 správního řádu tedy byla-li podána námitka podjatosti, měla být věc předložena nadřízenému funkcionáři bez zbytečného odkladu po vznesení této námítky a teprve po jeho rozhodnutí o námitce podjatosti se mohlo pokračovat v řízení o kázeňském postihu žalobce. Takto však postupováno nebylo, místo toho se s námitkou podjatosti v rozhodnutí prvního stupně, tj. v meritorním rozhodnutí, vypořádával sám služební funkcionář, proti němuž námitka podjatosti směřovala (ředitel pyrotechnické služby). Přitom z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, č. j. 3 Ads 133/2012-19, plyne, že i ve věcech služebního poměru mají rozhodovat služební funkcionáři, kteří jsou nestranní, tedy ti, jejichž možná podjatost byla v případě uplatněné námítky podjatosti řádně posouzena. Z další judikatury Nejvyššího

správního vyplývá, že pokud o řádně uplatněné námitce podjatosti nebylo před vydáním rozhodnutí ve věci samé vůbec rozhodnuto, což je i nyní posuzovaná věc, a úřední osoby, kterých se námitka podjatosti týkala, se tak dále podílely na řízení a prováděly i veškeré úkony, došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2015, č. j. 7 As 158/2014-30).

Uvádí-li žalovaný, že námitka podjatosti nebyla podána bez zbytečného odkladu, soud se s takovým hodnocením neztotožňuje. Námitku podjatosti podal žalobce dne 19. 3. 2014 a výslovně se v ní odvolává na ústní projednání kázeňského přestupku dne 13. 3. 2014. Takovýto časový odstup nepokládá soud za natolik velký, aby bylo možno usoudit na opožděné uplatnění námitky podjatosti.

Není na místě, aby správní soud v tomto řízení řešil otázku, zda důvody uváděné žalobcem zakládají pochybnosti o nepodjatosti služebního funkcionáře či nikoliv; soud totiž nemůže předjímat rozhodnutí správního orgánu o vznesené námitce podjatosti.

S ohledem na uvedené by bylo v tuto chvíli, kdy není postaveno najisto, že ve správním řízení nerozhodovala vyloučená osoba, předčasné posuzovat hodnocení skutkového stavu a s tím související otázky (např. hodnocení závažnosti kázeňského přestupku a kritérií pro uložení sankce). Žalobní body týkající se vytýkaných procesních pochybení však posoudit lze.

K námitce neurčitosti popisu jednání žalobce ve výroku rozhodnutí soud uvádí, že vymezení skutku považuje za dostatečné. Namítal-li žalobce, že skutkový popis ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí neobsahuje údaje o tom, jaká indispozice měla postihnout jeho kolegu, jak tato indispozice měla údajně bránit v plnění úkolu, a v jaký čas a jakým způsobem porušil povinnosti týkající se dodržování doby služby a délky přestávek na jídlo a odpočinek, nejedná se podle názoru soudu o vadu absence přesného popisu údajného protiprávního jednání žalobce, která by zakládala zásadní vadu rozhodnutí a řízení a vedla k jeho zrušení soudem. Skutek je vymezen natolik jednoznačně (zejména časovým určením a popisem porušených povinností), že je vyloučeno, aby byl zaměněn se skutkem jiným.

K námitce, že nelze vyloučit, že napadené rozhodnutí mohlo být vydáno nepřislušnou osobou, soud uvádí, že služební funkcionář vycházel při projednání kázeňského přestupku žalobce z personální pravomoci upravené v § 2 odst. 1 zákona o služebním poměru. Služební funkcionář vystupuje v daném typu řízení v pozici správního orgánu ve smyslu § 1 správního řádu. Mezi podklady pro vydání rozhodnutí nebylo třeba dokládat předpis upravující pravomoci prvního náměstka policejního prezidenta rozhodnout o odvolání namísto policejního prezidenta. Policie České republiky je bezpečnostním sborem, žalobce pak jeho příslušníkem, proto vnitřní předpisy bezpečnostního sboru nepodléhají dokazování – jak služebnímu funkcionáři, tak příslušníkovi musejí být známy. Příslušným služebním funkcionářem k vydání prvostupňového rozhodnutí byl podle čl. 12 odst. 4 Závazného pokynu policejního prezidenta č. 75/2013, kterým se stanoví rozsah pravomocí služebních funkcionářů jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru příslušníků Policie České republiky ředitel

Pyrotechnické služby. O žalobcem podaném odvolání rozhodoval podle § 190 odst. 6 zákona o služebním poměru služební funkcionář nadřízený služebnímu funkcionáři, který prvostupňové rozhodnutí vydal, tedy první náměstek policejního prezidenta. Žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvního stupně tak byla vydána příslušnými služebními funkcionáři.

K námitce nepřezkoumatelnosti soud konstatuje, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřetelně patrné, že námitkami uplatněnými žalobcem v odvolání se odvolací orgán podrobně zabýval na stranách 8 až 12 napadeného rozhodnutí. Žalovaný se ztotožnil s právními a skutkovými závěry, k nimž dospěl služební funkcionář v odůvodnění rozhodnutí v prvním stupni, z něhož je rovněž jednoznačně zřejmé, z jakých konkrétních podkladů bylo při rozhodování vycházeno. Neobstojí proto námitka žalobce, že v napadeném rozhodnutí absentují úvahy, na základě kterých žalovaný dospěl k závěru, že ředitel pyrotechnické služby postupoval v daném případě v souladu se zákonem.

K námitce, že žalobce nebyl seznámen s doporučením poradní komise, soud uvádí, že poradní komise je poradním orgánem služebnímu funkcionáře při rozhodování (mimo jiné) o odvolání. Její stanovisko ve smyslu § 194 zákona o služebním poměru správního řádu má pouze doporučující charakter (je pouhým návrhem) a služební funkcionář jím není vázán. Zároveň se nejedná o klasický podklad rozhodnutí, ke kterému by měl mít možnost účastník řízení se vyjádřit (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2004, č. j. 2 A 11/2002-227, č. 463/2005 Sb. NSS). Se stanoviskem poradní komise proto nemusí služební funkcionář účastníka řízení z vlastní iniciativy seznámit. Lze tedy shrnout, že stanovisko poradní komise je pouze nezávazné doporučení a podstatný je až názor služebnímu funkcionáře vyjádřený v rozhodnutí.

K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu platí, že podle § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru je služební funkcionář je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Z pohledu tohoto ustanovení neshledal soud důvodným požadavek žalobce, aby žalovaný byl povinen doplnit spisovou dokumentaci tak, aby bylo prokázáno, že průjem žalobcova kolegy byl zdravotní indispozicí a nikoli běžnou častější základní potřebou, která mu bránila ve splnění úkolu. Služební funkcionář zjistil stav věci, o němž neměl důvodné pochybnosti a v rozsahu, který byl nezbytný pro rozhodnutí ve věci kázeňského postihu žalobce podle vyjmenovaných a výše uvedených právních ustanovení zákona o služebním poměru. Služební funkcionáři v odůvodněních rozhodnutí obou stupňů vycházeli zejména z vyjádření žalobce, z výpovědi kapitána M., z dokumentu Odboru vnitřní kontroly Policejního prezidia ČR. Z uvedených podkladů pro rozhodnutí je podle názoru soudu zcela patrné, jaká skutková zjištění měl žalovaný za prokázaná a pro vypořádání rozhodné otázky, zda v případě žalobce došlo popsáním jednáním k naplnění všech znaků skutkové podstaty kázeňského přestupku. Otázku právního hodnocení skutkového stavu a případné potřeby doplnění skutkových zjištění (např. žalobcem požadovaným výsledkem pracovníků odboru vnitřní kontroly) pak s ohledem na výše popsaný důvodný žalobní bod by bylo nyní předčasné posuzovat; soud by tím de facto předjímal a nahrazoval rozhodování správních orgánů.

Požadoval-li žalobce výslech toho, kdo dal podnět k zahájení řízení, pak podle § 186 odst. 2 zákona o služebním poměru je služebnímu funkcionáři uložena povinnost vyslechnout osobu, která podala podnět k zahájení řízení. Takovou osobou je myšlen ovšem navrhovatel ve smyslu § 68 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a nikoli služební funkcionář v řízení zahajovaném z moci úřední. V posuzované věci bylo kázeňské řízení zahájeno podle § 178 odstavec 2 služebního zákona, tedy z podnětu bezpečnostního sboru samotného a nikoli na návrh (ostatně kázeňský přestupek žalobce ani nespadá do kategorie tzv. návrhových přestupků). Nelze mít proto za to, že služební funkcionář rozhodující ve věci žalobce v prvním stupni byl povinen vyslechnout v řízení sám sebe.

Pokud žalobce namítá, že rozhodnutí prvního stupně nebylo vydáno při ústním jednání, vyplývá ze spisové dokumentace, že v projednávané věci probíhalo dne 13. 3. 2014 v budově Pyrotechnické služby ústní projednání kázeňského přestupku, kterého se účastnil žalobcův zmocněnec. To znamená, že kázeňský přestupek byl projednán při ústním jednání. Dovolává-li se žalobce toho, aby i vlastní rozhodnutí bylo při ústním jednání vyhlášeno, pak taková povinnost není zákonem stanovena.

Namítá-li žalobce, že v rozporu s § 17 správního řádu neobsahuje správní spis spisový přehled, neuvádí, jak konkrétně jej to zkrátilo či alespoň mohlo zkrátit na jeho právech. Soud proto uvážil, že tato procesní vada nemá vliv na zákonnost rozhodnutí.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení a odměně advokáta

Na základě všech výše uvedených skutečností postupoval městský soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a napadené rozhodnutí zrušil pro vadu řízení, která předcházela jeho vydání. Soud zároveň postupoval podle § 78 odst. 4 s. ř. s., podle něhož zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.

V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

V souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. přikročil soud ke zrušení i rozhodnutí prvního stupně, neboť vada řízení vznikla již na prvním stupni a není odstranitelná v odvolacím řízení. Nejprve je třeba vyřešit námitku podjatosti vznesenou vůči služebnímu funkcionáři vedoucímu řízení na prvním stupni a teprve poté lze řízení na prvním stupni uzavřít vydáním rozhodnutí.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci úspěšnému žalobci náleží právo na náhradu nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci zaplacený soudní poplatek z podané žaloby v částce 3 000 Kč, a dále odměna právního zástupce Mgr. Václava Strouhala, advokáta, a jeho hotové výdaje. Mimosmluvní odměna v daném případě činí tři úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, účast na jednání soudu) podle ustanovení § 6, § 7, § 9 a § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů. Dále mimosmluvní odměnu zástupce žalobce tvoří třikrát režijní

paušál po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Konečně mimosmluvní odměnu zástupce žalobce tvoří v dané věci i náhrada za promeškaný čas (za cestu k soudu a zpět) za osm půlhodin po 100 Kč, celkem 800 Kč podle § 14 odstavec 3 advokátního tarifu.

Dále byla jako součást odměny zástupce žalobce přiznána náhrada cestovních výdajů ve výši 1 213 Kč, a to za cestu zástupce žalobce ze sídla jeho kanceláře v Písku k jednání soudu v Praze a zpět osobním automobilem Škoda Octavia, reg. zn. ... Cestovní náhrada je tvořena jednak náhradou za spotřebované pohonné hmoty za 230 km při průměrné spotřebě motorové nafty 5 litrů na 100 km a ceně nafty 29,50 Kč/litr, a dále náhradou za použití motorového vozidla ve výši 3,80 Kč/km, to vše podle § 1 a 4 vyhlášky č. 385/2015 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad.

Celková výše přiznaných nákladů řízení tak činí 15 213 Kč.

Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení za repliku žalobce k vyjádření žalovaného, protože v tomto podání žalobce prakticky jen zopakoval (některé) argumenty uvedené v žalobě, a nejednalo se tak z hlediska procesní ekonomie o vynaložení prostředků k důvodnému uplatňování žalobcova práva.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. listopadu 2016

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Hrůzová, DiS.